

Sprawa C-507/19**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

3 lipca 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Bundesverwaltungsgericht (Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

14 maja 2019 r.

Druga strona postępowania w pierwszej instancji, strona wnosząca odwołanie i strona wnosząca skargę rewizyjną:

Republika Federalna Niemiec

Strona skarżąca, druga strona postępowania odwoławczego i druga strona postępowania rewizyjnego:

XT

Przedmiot postępowania głównego

Nadanie statusu uchodźcy ipso facto zgodnie z § 3 ust. 3 zdanie drugie Asylgesetz (ustawy o azylu, Niemcy)

Przedmiot i podstawa prawna odesłania

Wykładnia art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2011/95; art. 267 TFUE

Pytania prejudycjalne

1. Czy przy ocenie kwestii, czy ochrona lub pomoc UNRWA dla palestyńskiego bezpaństwowca ustały w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy 2011/95/UE, należy pod względem geograficznym wziąć pod uwagę wyłącznie dany obszar działań (Strefę Gazy, Jordanię, Liban, Syrię,

Zachodni Brzeg), na którym bezpieczeństwa miał miejsce rzeczywistego pobytu w momencie opuszczenia obszaru objętego mandatem UNRWA (w tym wypadku Syrię), czy też również inne obszary działań należące do obszaru objętego mandatem UNRWA?

2. Jeżeli nie należy brać pod uwagę jedynie obszaru działań, na którym bezpieczeństwa miał miejsce rzeczywistego pobytu w momencie wyjazdu: Czy należy zawsze i niezależnie od innych przesłanek brać pod uwagę wszystkie obszary działań wchodzące w zakres obszaru objętego mandatem? Jeżeli nie: Czy inne obszary działań należy uwzględniać wyłącznie wtedy, gdy bezpieczeństwa miał z danym obszarem działań istotny związek (terytorialny)? Czy dla wystąpienia takiego związku konieczne jest, by bezpieczeństwa miał miejsce zwykłego pobytu na tym obszarze w momencie wyjazdu lub wcześniej? Czy przy badaniu istotnego związku (terytorialnego) należy uwzględnić inne okoliczności? Jeśli tak, to jakie? Czy zależy to od tego, czy w momencie opuszczenia obszaru objętego mandatem UNRWA bezpieczeństwa miał racjonalną możliwość wyjazdu na odnośny obszar działań?

3. Czy bezpieczeństwa, który opuszcza obszar objęty mandatem UNRWA, ponieważ na obszarze działań, na którym ma miejsce rzeczywistego pobytu, jego bezpieczeństwo osobiste jest poważnie zagrożone, a UNRWA nie jest w stanie udzielić mu tam ochrony ani pomocy, korzysta tym samym z ochrony zapewnianej przez art. 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy 2011/95/UE również wtedy, gdy udał się uprzednio na ten obszar działań, mimo że jego bezpieczeństwo osobiste nie było poważnie zagrożone na obszarze działań, na którym przebywał wcześniej, i nie mógł w okolicznościach istniejących w momencie wyjazdu liczyć na to, że na obszarze działań, na który się udaje, otrzyma ochronę lub pomoc UNRWA i w dającej się przewidzieć przyszłości będzie mógł wrócić na obszar działań, na którym dotychczas przebywał?

4. Czy przy ocenie kwestii, czy bezpieczeństwa należy odmówić nadania statusu uchodźcy ipso facto z tego powodu, że po opuszczeniu przez niego obszaru objętego mandatem UNRWA nie są już spełnione przesłanki określone w art. 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy 2011/95/UE, trzeba wziąć pod uwagę wyłącznie obszar działań, na którym miał on ostatnie miejsce zwykłego pobytu? Jeżeli nie: Czy należy dodatkowo – analogicznie – uwzględnić obszary, które trzeba wziąć pod uwagę zgodnie z pkt 2 w momencie wyjazdu? Jeżeli nie: Według jakich kryteriów należy określić obszary, które trzeba uwzględnić w momencie rozstrzygnięcia wniosku? Czy warunkiem odpadnięcia przesłanek określonych w art. 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy 2011/95/UE jest gotowość organów (państwowych i quasi-państwowych) na odnośnym obszarze działań do (ponownego) przyjęcia bezpieczeństwa?

5. Na wypadek gdyby w związku z wystąpieniem lub odpadnięciem przesłanek określonych w art. 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy 2011/95/UE znaczenie miał obszar działań, na którym znajdowało się (ostatnie) miejsce zwykłego pobytu: Jakie kryteria są decydujące dla ustalenia miejsca zwykłego pobytu? Czy

konieczny jest legalny pobyt za zgodą państwa pobytu? Jeżeli nie: Czy potrzebne jest przynajmniej świadome przyzwolenie na pobyt zainteresowanego bezpaństwowca przez właściwe organy obszaru działań? Jeżeli odpowiedź w tym zakresie jest twierdząca: Czy właściwe organy muszą konkretnie wiedzieć o obecności danego bezpaństwowca, czy też wystarczy świadome przyzwolenie na jego pobyt jako członka większej grupy osób? Jeżeli nie: Czy wystarczy wyłącznie rzeczywisty dłuższy pobyt?

Przywołane przepisy prawa międzynarodowego

Konwencja dotycząca statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r. (konwencja genewska o uchodźcach, zwana dalej „konwencją genewską”), art. 1 lit. A, D, E i F.

Przywołane przepisy prawa Unii Europejskiej

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, art. 12 ust. 1 lit. a) człon pierwszy (zwany dalej również „klauzulą wykluczenia”) oraz człon drugi (zwany dalej również „klauzulą włączenia”); art. 2 lit. d) i n).

Przywołane przepisy krajowe

Asylgesetz (ustawa o azylu; zwana dalej „AsylG”), § 3 („Nadanie statusu uchodźcy”), § 27 („Inne zabezpieczenie przed prześladowaniem”), § 29 („Niedopuszczalność wniosków”), § 77 („Rozstrzygnięcie sądu”).

Przywołane orzecznictwo Trybunału

Wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Alheto (C-585/16, ECLI:EU:C:2018:584, pkt 7, 86, 92, 110 i nast., 127, 131 i nast., 140);

Wyrok z dnia 19 grudnia 2012 r., El Kott i in. (C-364/11, ECLI:EU:C:2012:826, pkt 49–51, 52, 54, 58–65, 75–77 i 81);

Wyrok z dnia 17 czerwca 2010 r., Bolbol (C-31/09, ECLI:EU:C:2010:351, pkt 44, 51).

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania

- 1 Urodzony w Damaszku skarżący jest palestyńskim bezpaństwowcem. Wnosi o nadanie mu statusu uchodźcy ipso facto zgodnie z § 3 ust. 3 zdanie drugie AsylG. Jak sam twierdzi, przyjechał na terytorium Republiki Federalnej Niemiec w grudniu 2015 r. Na początku lutego 2016 r. złożył wniosek o udzielenie azylu. Podczas wysłuchania wyjaśnił, że w okresie od października 2013 r. do 20 listopada 2015 r. wykonywał prace dorywcze w Libanie. Ponieważ nie uzyskał tam prawa pobytu, a libańskie służby bezpieczeństwa zaczęły wydalać „ich” do Syrii, wrócił do tego kraju. Aż do wyjazdu, który miał miejsce pod koniec listopada 2015 r., przebywał w Kadsijji (w Syrii). Jego rodzina nadal tam mieszka. Opuścił Syrię ze względu na wojnę. Obawia się, że w razie powrotu do Syrii zostanie aresztowany.
- 2 Decyzją z dnia 29 sierpnia 2016 r. Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (urząd federalny ds. migracji i uchodźców, Niemcy) nadał skarżącemu status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej, a w pozostałym zakresie oddalił jego wniosek o udzielenie azylu.
- 3 Wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r. Verwaltungsgericht (sąd administracyjny) zobowiązał drugą stronę postępowania w pierwszej instancji do nadania skarżącemu statusu uchodźcy. Tytułem uzasadnienia wyjaśnił, że powodowi grozi prześladowanie w rozumieniu § 3 AsylG.
- 4 W postępowaniu odwoławczym skarżący dostarczył przedłożoną już przy okazji wysłuchania w Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (urzędzie federalnym ds. migracji i uchodźców) kserokopię potwierdzenia rejestracji wystawionego przez Agencję Narodów Zjednoczonych dla Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East, zwaną dalej „UNRWA”). Jak wynika z „Family Registration Card”, został on zarejestrowany jako członek rodziny w (położonym w południowej części Damaszku) obozie Jarmuk.
- 5 Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2017 r. Oberverwaltungsgericht (wyższy sąd administracyjny) oddalił odwołanie drugiej strony postępowania w pierwszej instancji od wyroku Verwaltungsgericht (sądu administracyjnego). Tytułem uzasadnienia wyjaśnił, że skarżący jako bezpaństwowiec narodowości palestyńskiej jest uchodźcą w rozumieniu § 3 ust. 3 zdanie drugie AsylG. Był objęty ochroną UNRWA. Nie ma do niego zastosowania również podstawa wykluczenia polegająca na braku konieczności ochrony, ponieważ przestał być objęty ochroną UNRWA z powodów, które były niezależne od jego woli. W momencie wyjazdu z Syrii jego bezpieczeństwo osobiste było poważnie zagrożone. Ze względu na niezależną od jego woli konieczność nie można uznać jego wyjazdu za dobrowolny. Świadczy o tym nadanie mu statusu osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej. W chwili wyjazdu skarżący nie miał też możliwości, aby skorzystać z ochrony UNRWA w innych częściach obszaru

działań. Jordania i Liban zamknęły granice dla przebywających w Syrii palestyńskich uchodźców jeszcze przed wyjazdem skarżącego z tego kraju.

- 6 Tytułem uzasadnienia skargi rewizyjnej druga strona postępowania w pierwszej instancji podnosi, że należy wyjaśnić, czy art. 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy 2011/95 nie znajduje zastosowania w sytuacji, gdy palestyński bezpaństwowiec objęty ochroną lub pomocą UNRWA przez dłuższy czas przebywa na obszarze działań UNRWA innym niż ten, na którym uprzednio korzystał ze świadczeń agencji, i nie stara się o uzyskanie ochrony ani pomocy UNRWA na obszarze działań, na którym obecnie przebywa.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania

Brak niedopuszczalności wniosku skarżącego o udzielenie azylu ze względu na właściwość „kraju pierwszego azylu”

- 7 Wniosek skarżącego o udzielenie azylu nie jest niedopuszczalny w świetle § 29 ust. 1 pkt 4 AsylG. Byłoby tak tylko wtedy, gdyby państwo, które nie jest państwem członkowskim Unii Europejskiej i jest gotowe dokonać readmisji cudzoziemca, było uznane za inny kraj trzeci w świetle § 27 AsylG. W tych przepisach AsylG ustawodawca niemiecki dokonał transpozycji koncepcji kraju pierwszego azylu przewidzianej w art. 35 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej. „Innym krajem trzecim” w rozumieniu § 29 ust. 1 pkt 4 w związku z § 27 AsylG lub „krajem pierwszego azylu” w rozumieniu art. 35 dyrektywy 2013/32 może być wyłącznie państwo, którego terytorium różni się od terytorium państwa zwykłego pobytu wnioskodawcy.
- 8 Przesłanka niedopuszczalności przewidziana w § 29 ust. 1 pkt 4 AsylG nie jest spełniona. Jeżeli skarżący przed opuszczeniem obszaru objętego mandatem UNRWA miał ostatnio miejsce zwykłego pobytu w Libanie, jako państwo zwykłego pobytu nie byłby on krajem trzecim. Jako kraj trzeci nie wchodziłaby w grę również Syria, ponieważ nawet jeśli skarżącemu nie groziłoby w Syrii prześladowanie, pod koniec listopada 2015 r. z uwagi na zdarzenia o charakterze wojennym nie były tam zagwarantowane adekwatne warunki życia. Jeżeli natomiast skarżący miałby ostatnio miejsce zwykłego pobytu w Syrii, Liban nie mógłby zostać uznany za inny kraj trzeci czy też kraj pierwszego azylu, ponieważ po wyjeździe z Syrii pod koniec listopada 2015 r. skarżący już tam nie przebywał.

Zasadność wniosku o udzielenie azylu w wypadku konieczności nadania skarżącemu statusu uchodźcy ipso facto

- 9 Wniosek o udzielenie azylu zostałby w niniejszej sprawie uwzględniony, gdyby zostały spełnione a) przesłanki przewidziane w art. 1 lit. D zdania pierwsze i drugie konwencji genewskiej o uchodźcach, art. 12 ust. 1 lit. a) człony pierwszy

i drugi dyrektywy 2011/95 lub dokonującym transpozycji tego przepisu dyrektywy § 3 ust. 3 zdania pierwsze i drugie AsylG, a jednocześnie nie występowałyby b) podstawy wykluczenia w rozumieniu art. 1 lit. E i F konwencji genewskiej, art. 12 ust. 1 lit. b) i art. 12 ust. 2 i 3 dyrektywy 2011/95 oraz dokonującego transpozycji tego przepisu dyrektywy § 3 ust. 2 AsylG.

- 10 Zgodnie z art. 1 lit. D zdanie pierwsze konwencji genewskiej konwencja ta nie ma zastosowania do osób, które aktualnie korzystają z ochrony lub pomocy organów lub agencji Narodów Zjednoczonych innych niż Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców. Z chwilą gdy taka ochrona lub pomoc zostanie z jakiegokolwiek przyczyny wstrzymana, osoby te zgodnie z art. 1 lit. D zdanie drugie konwencji genewskiej ipso facto będą korzystały z dobrodziejstw tej konwencji, mimo że ich położenie nie zostało ostatecznie uregulowane zgodnie ze stosownymi rezolucjami przyjętymi przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych. Klauzula wykluczenia zawarta w art. 1 lit. D zdanie pierwsze konwencji genewskiej i klauzula włączenia zawarta w art. 1 lit. D zdanie drugie konwencji genewskiej stanowią jedną całość w takim sensie, że zastosowanie konwencji genewskiej wchodzi w grę jedynie w przypadku spełnienia przesłanek wynikających z obu zdań tego przepisu.
- 11 Zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. a) członek pierwszy dyrektywy 2011/95 obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec zostaje wykluczony z możliwości uzyskania statusu uchodźcy, jeśli jest objęty zakresem stosowania art. 1 lit. D konwencji genewskiej odnoszącego się do ochrony lub pomocy otrzymywanej od organów lub agencji Organizacji Narodów Zjednoczonych innych niż Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców. Jeśli taka ochrona lub pomoc ustały z jakichkolwiek powodów, a położenie takich osób nie zostało ostatecznie uregulowane zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych, osoby takie kwalifikuje się tym samym zgodnie z art. 12 ust. 1 lit. a) członek drugi dyrektywy 2011/95 do korzystania ze świadczeń określonych w tej dyrektywie.
- 12 Podstawy wykluczenia w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. b) i art. 12 ust. 2 i 3 dyrektywy 2011/95 nie mają zastosowania do skarżącego. Spełnia on też przesłanki uzyskania statusu uchodźcy wynikające z klauzuli wykluczenia zawartej w art. 12 ust. 1 lit. a) członek pierwszy tej dyrektywy.
- 13 UNRWA należy do organów i agencji Organizacji Narodów Zjednoczonych, o których mowa we wskazanych przepisach. Konkretnie znaczenie alternatywnych form opieki – „ochrony” i „pomocy” – wynika z działalności UNRWA prowadzonej w ramach jej zadań. Decydujące znaczenie ma to, czy zainteresowany należy do grupy osób, nad którymi UNRWA przejęła opiekę zgodnie ze swoim mandatem. Dotyczy to w każdym razie tych osób, które – tak jak skarżący w niniejszej sprawie – (nadal) są zarejestrowane jako uchodźcy palestyńscy w UNRWA. Rozumienie to odpowiada sensowi i celowi klauzuli wykluczenia, która ma zagwarantować, że to przede wszystkim UNRWA – a nie

umawiające się państwa, a w szczególności państwa arabskie – będzie się zajmować uchodźcami palestyńskimi.

- 14 Klauzula wykluczenia obejmuje wyłącznie te osoby, które rzeczywiście korzystają z pomocy UNRWA. Odnośne przepisy należy interpretować zawężająco. Podstawa wykluczenia z możliwości uzyskania statusu uchodźcy dotyczy nie tylko osób, które obecnie korzystają z pomocy UNRWA, lecz także tych, które rzeczywiście korzystały z tej pomocy krótko przed złożeniem wniosku o udzielenie azylu w państwie członkowskim.
- 15 Skarżący korzystał z ochrony lub pomocy UNRWA krótko przed złożeniem wniosku o udzielenie azylu, ponieważ – jak wynika z jego „Family Registration Card” – był zarejestrowany jako członek rodziny w (położonym w południowej części Damaszku) obozie Jarmuk.
- 16 Sąd odsyłający nie jest w stanie ocenić spełnienia przez skarżącego przesłanek określonych w klauzuli włączenia zawartej w art. 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy 2011/95 bez uzyskania odpowiedzi na pytania prejudycjalne.
- 17 Klauzula włączenia ma na celu uniknięcie luk w systemie ochrony. W związku z tym nie ma już miejsca na zasadnicze wykluczenie z możliwości uzyskania statusu uchodźcy, o którym mowa w konwencji genewskiej, w Unii Europejskiej, jeżeli UNRWA nie zapewnia już ochrony ani pomocy osobie, która składa wnioski o przyznanie ochrony międzynarodowej w Unii. Należy wyjść z założenia, iż ma to miejsce, jeżeli okazuje się na podstawie indywidualnej oceny wszystkich istotnych czynników, że bezpieczeństwo osobiste danego palestyńskiego bezpaństwowca jest poważnie zagrożone oraz że UNRWA, której pomocy domagał się zainteresowany, nie jest w stanie zapewnić mu warunków życia zgodnych z powierzonymi jej zadaniami, w związku z czym Palestyńczyk ten, w wyniku okoliczności niezależnych od jego woli, zostaje zmuszony do opuszczenia obszaru działań UNRWA.
- 18 W ramach badania kwestii, czy taka ochrona lub pomoc ustały z jakichkolwiek powodów w rozumieniu klauzuli włączenia, należy zdaniem sądu odsyłającego odróżnić moment opuszczenia obszaru objętego mandatem UNRWA od momentu istotnego w świetle § 77 ust. 1 zdanie pierwsze AsylG. Sąd rozróżnia ponadto pojęciowo z jednej strony obszar objęty mandatem UNRWA (Area of Operations, por. UNRWA, CERI VII.C.) jako całość obszarów działań i z drugiej strony poszczególne obszary działań (Fields of Operation, por. UNRWA, CERI VII.E.).
- 19 W ramach pytania prejudycjalnego w pkt 1 sąd odsyłający pragnie ustalić, czy przy ocenie spełnienia przesłanek określonych w klauzuli włączenia w momencie opuszczenia obszaru objętego mandatem UNRWA pod względem geograficznym istotny jest wyłącznie obszar działań, na którym dany bezpaństwowiec miał ostatnie miejsce rzeczywistego pobytu, czy też należy w tym zakresie uwzględnić również inne obszary działań.

- 20 Zdaniem sądu odsyłającego należy uwzględnić nie tylko dany obszar działań, na którym bezpieczeństwa miał miejsce rzeczywistego pobytu w momencie opuszczenia obszaru objętego mandatem UNRWA, lecz ponadto – w zależności od ogółu okoliczności danej sprawy – również inne obszary działań należące do obszaru objętego mandatem UNRWA.
- 21 Pytania prejudycjalne w pkt 2 zmierzają do wyjaśnienia, na jakich warunkach należy uwzględnić przy ocenie spełnienia przesłanek określonych w klauzuli włączenia inne obszary działań, jeżeli nie powinno się co do zasady brać pod uwagę całego obszaru objętego mandatem.
- 22 Zdaniem sądu odsyłającego poza obszarem działań, na którym zainteresowany miał ostatnie miejsce rzeczywistego pobytu, należy uwzględnić te obszary działań, z którymi bezpieczeństwa miał istotny związek przed opuszczeniem obszaru objętego mandatem UNRWA.
- 23 Palestyńskiemu bezpieczeństwowcowi można wskazać gwarancję ochrony lub pomocy na obszarze działań innym niż ten, na którym miał on ostatnie miejsce rzeczywistego pobytu, wyłącznie w sytuacji, gdy ma on z tym obszarem taki istotny związek. Może on polegać na wcześniejszym pobycie na tym obszarze, ale również odnosić się do innych okoliczności takich jak przebywający tam bliscy krewni. Ponadto palestyński bezpieczeństwa musi mieć racjonalną możliwość wjazdu na ten obszar działań i ustanowienia tam pobytu. Zezwolenie na wjazd podlega przy tym prawu danego obszaru działań.
- 24 Orzecznictwo Trybunału mogłoby w każdym razie wskazywać na to, że zawsze i niezależnie od zapewnionej rzeczywistej możliwości dostępu należy brać pod uwagę cały obszar objęty mandatem, ponieważ rzeczywiste udzielenie ochrony lub pomocy na obszarze działań UNRWA jest w świetle tego orzecznictwa wystarczające, a pojęcia obszaru działań – w każdym razie w wyroku w sprawie Alheto (pkt 7, 131 i nast.) – używa się w znaczeniu całego transgranicznego obszaru objętego mandatem. Sąd odsyłający zastanawia się w związku z tym, czy jego wykładnia dyrektywy jest trafna. W tym kontekście należy również wyjaśnić, czy ostatnie lub wcześniejsze miejsce zwykłego pobytu na innym obszarze działań jest warunkiem wskazania palestyńskiemu bezpieczeństwowcowi, aby tam skorzystał z ochrony lub pomocy.
- 25 Pytanie prejudycjalne w pkt 3 zmierza do wyjaśnienia, czy przyjęcie spełnienia przesłanek określonych w klauzuli włączenia w wypadku zmian miejsca pobytu między różnymi obszarami działań podlega ograniczeniom.
- 26 W orzecznictwie Trybunału wyjaśniono, że samo nieobecność na obszarze objętym mandatem UNRWA lub dobrowolne jego opuszczenie nie oznacza jeszcze, że ochrona lub pomoc ta ustała (wyrok w sprawie El Kott, m.in. pkt 49 i nast., 59). Zdaniem sądu odsyłającego na pytanie prejudycjalne w pkt 3 należy odpowiedzieć w ten sposób, że ustanowione w art. 12 ust. 1 lit. a) człon pierwszy dyrektywy 2011/95 wykluczenie z możliwości nadania statusu uchodźcy obejmuje

również bezpieczeństwa, który opuszcza obszar objęty mandatem UNRWA, ponieważ na obszarze działań, na którym ma miejsce rzeczywistego pobytu, jego bezpieczeństwo osobiste jest poważnie zagrożone, a UNRWA nie jest w stanie udzielić mu tam ochrony ani pomocy, jeżeli udał się na ten obszar działań bez ważnego powodu, mimo że jego bezpieczeństwo osobiste nie było poważnie zagrożone na obszarze działań, na którym przebywał wcześniej, i nie mógł też w okolicznościach istniejących w momencie wyjazdu liczyć na to, że na obszarze działań, na którym go przyjęto, otrzyma ochronę lub pomoc UNRWA i w dającej się przewidzieć przyszłości będzie mógł wrócić na obszar działań, na którym uprzednio przebywał.

- 27 Pytania prejudycjalne w pkt 4 mają wyjaśnić, czy przy ocenie spełnienia przesłanek określonych w klauzuli włączenia w chwili istotnej dla rozstrzygnięcia (§ 77 AsylG) pod względem geograficznym należy brać pod uwagę wyłącznie obszar działań, na którym zainteresowany bezpieczeństwa miał ostatnie miejsce zwykłego pobytu, czy też trzeba uwzględnić w tym zakresie inne obszary działania.
- 28 Dla nadania statusu uchodźcy ipso facto w świetle art. 12 ust. 1 lit. a) człon drugi dyrektywy 2011/95 nie wystarczy, że udzielane zainteresowanemu przez UNRWA ochrona lub pomoc ustały w momencie opuszczenia przez niego obszaru objętego mandatem. Ponadto w istotnym w świetle § 77 AsylG momencie przeprowadzenia ostatniej rozprawy lub wydania rozstrzygnięcia przez sąd rozpoznający sprawę co do istoty zainteresowany nie może mieć możliwości powrotu na obszar działań i ponownego skorzystania z ochrony lub pomocy UNRWA.
- 29 Sąd odsyłający skłania się do uznania, że przy badaniu dalszego spełnienia przesłanek określonych w klauzuli włączenia poza obszarem działań, na którym zainteresowany bezpieczeństwa miał ostatnie miejsce zwykłego pobytu, należy uwzględnić również te obszary działań, z którymi ma on istotny związek. Związek taki może powstać już poprzez miejsce rzeczywistego, choć (jeszcze) nie zwykłego pobytu. Może on jednak polegać również na innych okolicznościach takich jak przebywający na tym obszarze działań bliscy krewni. Zainteresowany musi mieć racjonalną możliwość ustanowienia tam miejsca pobytu.
- 30 Pytania prejudycjalne w pkt 5 mają wyjaśnić znaczenie pojęcia miejsca zwykłego pobytu, które może okazać się istotne w zależności od odpowiedzi na pozostałe pytania prejudycjalne.
- 31 Sąd odsyłający skłania się do uznania, że przyjęcie (ostatniego) miejsca zwykłego pobytu również w tym kontekście wymaga jedynie tego, aby bezpieczeństwa w danym obszarze działań rzeczywiście ustanowił ośrodek interesów życiowych, a więc nie przybywał tam jedynie tymczasowo, a właściwe organy nie wszczęły przeciwko niemu działań zmierzających do zakończenia jego pobytu. Nie wymaga się natomiast, aby pobyt ten był też legalny.

- 32 W świetle orzecznictwa krajowego warunkiem powstania miejsca zwykłego pobytu jest to, że dana osoba mieszka w odnośnym kraju nie tylko tymczasowo, lecz na czas nieokreślony, w związku z czym zakończenie pobytu nie jest przesądzone. Obiektywne okoliczności pobytu muszą wskazywać na pewną stałość i regularność. Dana osoba musi mieć w miejscu zwykłego pobytu ośrodek interesów życiowych. Sąd odsyłający zastanawia się, czy jego definicja państwa zwykłego pobytu zaczerpnięta z prawa krajowego odpowiada również pojęciu występującemu w prawie Unii Europejskiej [por. art. 2 lit. d), a w szczególności art. 2 lit. n) dyrektywy 2011/95] i w jakim zakresie zależy to w konsekwencji od innych aspektów wskazanych w pytaniach prejudycjalnych.

DOKUMENT ROBOCZY